

UN PASSEIG MOLT ESPECIAL

Un bon matí, a Sant Hilari Sacalm, l'Estel es va llevar amb un pressentiment estrany, se sentia estranya. Va anar a esmorzar i es va trobar la seva gossa Espurna, que és una gosseta més aviat petita i marroneta. Es va posar molt contenta i va fer que l'Estel no es llevés de mala lluna. Quan es va vestir, va agafar la corretja de la seva gossa i van anar juntes a la Miranda a passejar una bona estona. A més va agafar pilotes, cordes, un aperitiu i el dinar. Mentre arribaven a la Miranda, l'Estel va notar que la seva gossa estava estranya i amb el mateix pressentiment que ella havia tingut.

- Va Espurna! Juguem una mica amb les pilotes i les cordes? - Va cridar l'Estel, com si l'entengués.

La gossa estava a terra desanimada, tranquil·la. No volia fer res.

De cop l'Espurna es va aixecar emocionada i activa, va començar a córrer i es va acostar rere un matoll amb flors violetes. La gossa la va agafar dels pantalons i la va fer ajupir. Hi havia una pedra preciosíssima de color vermell amb una brillantor que mai havia vist! Era com si de cop hagués passat alguna cosa fascinant, espectacular, impossible i sobrenatural.

Els dos fets l'havien deixat bocabadada. Com podia ser que la seva gossa hagués trobat un robí darrere d'una planta?

Quan el va agafar va notar una força sobrenatural que la va teletransportar a un lloc màgic, on es va trobar aquest cop sola i amb un mapa. Al mapa hi havia un camí de 13 quilòmetres que arribava a un lloc on trobaria la vida animada. La cara de l'Estel va canviar moltíssim, es va quedar sorpresa. L'Estel no se sentia gaire bé en aquella espècie de jardí amb roses, era pitjor que el jardí de la tieta Làmpia. El jardí de la tieta Làmpia estava pleníssim de roses, plantes, més flors pudentes i un hort que mai havia tocat des de que el seu cosí que té 67 anys es va casar. Sota el mapa hi havia una advertència que deia:

“Vigila per on et poses, però intenta seguir endavant”.

L'Estel és veia obligada a seguir endavant. Finalment es va decidir i va començar la ruta. En el segon quilòmetre es va trobar un camp d'ortigues i de

plantes artificials, però les va esquivar i va seguir endavant. Quan estava pel setè quilòmetre es va posar molt contenta, però quan va arribar al vuitè...

Es va trobar un portal amb dos soldats ben petits amb un vestit verd que li van dir si li podien fer tres preguntes. L'Estel va dir que sí i les preguntes van començar, l'Estel estava nerviosa i estranyada.

- Ets de Catalunya? - Va dir un dels soldats.

- Sí. - Va dir l' Estel.

- T'agrada la xocolata? - Va preguntar l' altre soldat.

- Si, és clar. - Va repetir l' Estel avergonyida.

- La última, vols ser feliç? -Van dir els dos soldats a la vegada.

- Bé... En realitat m'és igual.

Als soldats els hi havia estranyat moltíssim el que havia dit l'Estel. Com podia haver-hi una persona en el món que no volia ser feliç i voltar per tot arreu saltant, ballant i cantant, i ser feliç per sempre?

- És igual. Pots passar el portal.

Era un portal d'or maquíssim amb flors de tota mena. L' Estel va seguir amb la ruta. Va quedar bocabadada de les dues preguntes inicials perquè eren estranyes, li havien semblat absurdes però la última era molt important i podia ser una reflexió molt profunda. Va mirar el mapa i només faltava un quilòmetre per arribar allà, però de sobte es va trobar un altre soldat i només li va dir una cosa.

- Podràs passar, però primer una pregunta. Has entrat sense permís o t'han deixat passar? - Va preguntar el soldat.

-Veuràs... A mi m'han deixat passar. -Va dir l'Estel nerviosa.

-D'acord passa noieta.

I la conversa es va acabar. Uns minuts després... Ja havia arribat! Allà tot era perfecte, acolorit, de fantasia, semblava un conte de fades del llac de la Tea Stilton. Un cop allà hi estava bé. No es sentia estranya ni neguitosa, igual que al matí. I va notar una cosa que no havia notat, el que li havia passat era una reflexió. Va parar a reflexionar i es va donar compte d'una cosa molt important. Que sempre havia de ser feliç i sense por a tirar endavant. Llavors va posar la mà a la butxaca i hi va trobar el robí. Quan el va tocar va tornar a aparèixer al passeig de la Miranda. Ella ja havia descobert el que és important i per això va deixar la pedra preciosa de nou amagada perquè així algú altre ho

poguéis descobrir també. Després de jugar una estoneta amb l'Espurna, es va menjar el dinar i va tornar a casa amb una alegria que ja no la va abandonar mai més.

FI

Macarrons a la carbonara